

— Ти знаешъ, мой господарю, че въ нашитѣ Балгани жената по-скоро ще раскаже на панаиря на всичкитѣ хора свойтъ смъртенъ грѣхъ, макаръ и да я добиятъ съ каманье, отъ колкото да изговори една дума за свойтъ господарь, билъ той хайдутинъ или киседжия: това за насъ е свято, най-свято отъ всичко на свѣта, насъ ни учатъ за това отъ дѣтинство, ний всмукваме това съ млѣкото изъ гърдитѣ на нашиѣ майки. Какво би станжло съ нашитѣ хайдути, съ нашиѣ киседжии, съ всичко което е намъ скъпо, ако това го нѣмаше!

Птичийтъ Синъ си наведе очитѣ. — Така, моя Айше, но който се пази и него Богъ пази. Тя е жива, а не трѣбва да живѣе: това безпрѣтатно кѣнти въ моитѣ уши, и за това азъ самъ не приличамъ на себе си. Нѣма въ мене пламенни поглѣди за Айше, нѣма въ мене за нея страстни думи; на мене въ главата е засѣдвала адската мисль: тя е жива, а не трѣбва да живѣе.

Въ тѣзи минута се подигна завѣсата на вратата, влѣзе Карабела и цѣлуна скута на дрѣхата на Кушчията.

— Намѣри се!

— Ами Вейсъ?

— Готовъ е. — Той издигна завѣсата, влѣзе Вейсъ и като мечка се грухна на пода.

— Ще я заколя господарю, сто пати ще я заколя! само не ме отблѣсвай отъ себе си.

Кушчията се усмихна и извади стъ поясетъ си ятагана: — Ето моя ятаганъ; давамъ ти моя най-любимъ ятаганъ, за да не се смути сърдцето ти, да не трѣпне ржката ти.

Вейсъ взе ятагана, цѣлуна го и зарѣва: — Ще я заколя! ще я заколя!

— Хайде съ Богомъ. Кушчу-Оглу ги благослови, и тѣ излѣзаха.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ.

Вѣстниците викаха на всички страни: България пакъ въстана: възстание слѣдъ възстание докѣтъ не бжде извоювана свободата: така трѣбва да се борятъ поробе-